

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 339

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 253 din 20 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 258 din 20 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști	4–5
Decizia nr. 260 din 20 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 raportat la art. 277 din Codul de procedură penală....	5–6
Decizia nr. 274 din 22 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 43 și art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor	6–8
Decizia nr. 275 din 22 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443 din Codul de procedură penală	9–10
Decizia nr. 299 din 27 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.....	10–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
16. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru aprobarea Procedurii privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție.....	12–16
REPUBLICĂRI	
— Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă	17–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 253

din 20 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Liviu Năstase în Dosarul nr. 218/828/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului nr. 455 D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 984 D/2011 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hortocola Dunărea” — S.A. în Dosarul nr. 1.649/196/2010 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 455 D/2011 și nr. 984 D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 984 D/2011 la Dosarul nr. 455 D/2011, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 218/828/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Liviu Năstase în cadrul unei cereri de recuzare.

Prin Încheierea din 11 iulie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.649/196/2010, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hortocola Dunărea” — S.A. în cadrul unei cereri de recuzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate stabilesc un dezechilibru între justițiabil și judecător, în sensul că justițiabilul care recuză un judecător nu poate participa la judecarea cererii de recuzare, deci nu-și poate susține în mod adecvat cererea, în vreme ce judecătorul are dreptul de a se apăra în fața instanței respective. Dispozițiile legale criticate stabilesc astfel un regim discriminatoriu și împiedică accesul liber la justiție. Se încalcă și dreptul la apărare, deoarece dispozițiile „*fără prezența părților*” înseamnă și în lipsa unui avocat.

Tribunalul Argeș — Secția civilă și Tribunalul Brăila — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Se arată că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța superioară urmând a reface actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere în care arată că își menține opinia reținută „în Deciziile Curții Constituționale nr. 1.339, nr. 971, nr. 606 și nr. 231 din 2009, nr. 1.074 și nr. 268 din 2008, respectiv nr. 1.080, nr. 1.018, nr. 736 și nr. 193 din 2007”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 31: „*Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*”

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.”;

— Art. 34: „*Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*”

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) potrivit căroră justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, precum și a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că textele de lege criticate au mai fost examinate de Curtea Constituțională din perspectiva unor critici similare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ridicată, constatând că nu sunt încălcate prevederile art. 21 din Constituție. În cuprinsul deciziei s-a reținut că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța

pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin această reglementare legiitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța de control judiciar urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. Totodată, Curtea a reținut că cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecării, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional, consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai odată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, precum și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse niciunei căi de atac.

În ceea ce privește celelalte critici de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 31 și ale art. 34 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat, de exemplu prin Decizia nr. 1.074 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 768 din 1 noiembrie 2011, că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece aceste dispoziții procedurale nu conțin discriminări de natură a duce la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție. Totodată, faptul că cererea de recuzare se soluționează în absența autorului acesteia și că interogatoriul nu este permis ca mijloc de probă nu contravine nici dreptului la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție, deoarece judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. De altfel, în același sens, s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 721 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia, considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Liviu Năstase în Dosarul nr. 218/828/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă iar, în ceea ce privește art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de Societatea Comercială „Hortocola Dunărea” — S.A. în Dosarul nr. 1.649/196/2010 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședință publică din data de 20 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 258

din 20 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Intermontaj” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 5.208/1.371/2010 al Tribunalului Comercial Mureș și care formează obiectul Dosarului nr. 685 D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Prim-magistratul-asistent referă că partea Societatea Comercială „Sonia Comserv” — S.R.L. din Târgu Mureș a depus la dosarul cauzei concluzii scrise.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât actul normativ criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 5.208/1.371/2010, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Intermontaj” — S.R.L. în cadrul unei cereri pentru emiterea somației de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „procedura expeditivă” instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Comercial Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Se arată că dispozițiile legale apreciate de debitoare ca neconstituționale nu fac altceva decât să stabilească sfera de aplicare a actului normativ privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, iar acest act normativ nu este altceva decât o transpunere în dreptul intern a Directivei 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din

29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, actul normativ a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 30 septembrie 2011. Potrivit art. II pct. 1 din actul normativ menționat: „1. *Titlul va avea următorul cuprins: «ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști».*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a mai fost supusă controlului de constituționalitate fie parțial, fie în integralitatea sa.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, prin care Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații, iar procedura astfel instituită nu aduce atingere prevederilor constituționale și convenționale invocate.

Tot astfel, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate cu același obiect și o motivare similară, ridicată de același autor într-un alt dosar al Judecătorei Târgu Mureș. În acest sens este Decizia nr. 906 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 611 din 30 august 2010, ale cărei soluție și considerente sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Intermontaj” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 5.208/1.371/2010 al Tribunalului Comercial Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 20 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 raportat la art. 277 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 raportat la art. 277 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva rezoluției procurorului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că legiuitorul, în dorința sa de a asigura cetățeanului dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, a adoptat o normă prin care îl împiedică pe petent sau o împiedică pe orice altă persoană interesată să își exercite dreptul de a sesiza direct instanța de judecată competentă cu o plângere împotriva actelor procurorului, prin stabilirea unui termen de decădere, a cărui dată de început nu o cunoaște, și prin stabilirea unei date intermediare (data soluționării plângerii), pe care, de asemenea, nu o cunoaște. Diligențele pe care ar trebui să le depună petentul sau orice altă persoană interesată pentru a afla dacă procurorul a soluționat plângerea în termenul legal de 20 de zile de la primire sunt vădit nejustificate și aduc aceste persoane pe o poziție de inferioritate față de persoanele care au calitatea de intimați în spețele respective.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 806/265/2011, **Judecătoria Năsăud a sesizat Curtea**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 277 și art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, acestea din urmă fiind modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 277: „*Procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea modul în care a fost rezolvată.*”;

— Art. 278¹ alin. 2: „*În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.*”

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 raportat la art. 277 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 806/265/2011 al Judecătoriei Năsăud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 274

din 22 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 43 și art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 43 și art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea

soluționării proceselor, excepție ridicată de Cristi Petre Terschak în Dosarul nr. 2.805/63/2011 al Tribunalului Mehedinți — Secția penală, și care formează obiectul Dosarului nr. 802 D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 803 D/2011 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Dan Raicea în Dosarul nr. 3.718/101/2011 al Tribunalului Mehedinți — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 802D/2011 și nr. 803D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 803D/2011 la Dosarul nr. 802D/2011, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 iunie 2011 și, respectiv, 20 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 2.805/63/2011 și, respectiv, nr. 3.718/101/2011, **Tribunalul Mehedinți — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 43 și art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor**, excepție ridicată de Cristi Petre Terschak și, respectiv, Doru Raicea, în cauze având ca obiect contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece procedura mai favorabilă consacrată de dispozițiile noi ale art. 320¹ din Codul de procedură penală nu se aplică și persoanelor condamnate prin hotărâri judecătorești definitive care se află în executarea unei pedepse. În opinia autorilor excepției, se creează astfel discriminări între persoane aflate în situații identice din punct de vedere juridic.

Tribunalul Mehedinți — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. XVIII pct. 43 prin care s-au introdus în Codul de procedură penală dispozițiile art. 320¹ referitor la *Judecata în cazul recunoașterii vinovăției* și ale art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care la data sesizării Curții Constituționale aveau următorul conținut:

— Art. XVIII pct. 43 din Legea nr. 202/2010: „*Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]*

43. După articolul 320 se introduce un nou articol, art. 320¹, cu următorul cuprins:

«Judecata în cazul recunoașterii vinovăției

Art. 320¹. — Până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare a instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere pe care le poate administra la acest termen de judecată.

La termenul de judecată, instanța întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, procedează la audierea acestuia și apoi acordă cuvântul procurorului și celorlalte părți.

Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când, din probele administrate, rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Dacă pentru soluționarea acțiunii civile se impune administrarea de probe în fața instanței, se va dispune desjurgerea acesteia.

În caz de soluționare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispozițiile art. 334 și 340—344 se aplică în mod corespunzător.

Instanța va pronunța condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispozițiile alin. 1—6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

În caz de respingere a cererii, instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.»

— Art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010: „(1) Hotărârile pronunțate în cauzele penale înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.

(2) Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie

judecate de acele instanțe, dispozițiile referitoare la competența instanțelor din Codul de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, aplicându-se numai cauzelor cu care instanțele au fost sesizate după intrarea în vigoare a prezentei legi.

(3) În caz de desființare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei legi privitoare la competență sunt aplicabile.”

Ulterior, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală, așa cum au fost introduse prin art. XVIII pct. 43 din Legea nr. 202/2010, au fost modificate prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 29 decembrie 2011, sens în care alin. 4 și 8 ale art. 320¹ din Codul de procedură penală au următorul cuprins:

„Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.(...)”

Instanța respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. În acest caz instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă dispozițiile constituționale ale art. 15, 16, 20, 21, 24, precum și ale art. 9, 10, 11 alin. (1) și (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 2 paragraful 3 lit. a, b și c din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 5, 6, 13, 14, 16 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare invocate în dosare în care s-au pronunțat hotărâri judecătorești definitive înainte de apariția noilor prevederi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII pct. 43 și art. XXIV alin. (1)—(3) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Cristi Petre Terschak și, respectiv, Dan Raicea în dosarele nr. 2.805/63/2011 și, respectiv, nr. 3.718/101/2011 ale Tribunalului Mehedinți — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

Astfel, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, Curtea Constituțională a respins ca inadmisibilă o excepție asemănătoare ridicată în dosare având ca obiect contestație la executare, statuând că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală referitoare la judecata în cadrul recunoașterii vinovăției nu au legătură cu soluționarea cauzelor în care a fost invocată, deoarece, așa cum rezultă din denumirea sa marginală, textul are în vedere o judecată aparținând, cu excepția situațiilor tranzitorii, numai fondului și care, deopotrivă, trebuie să fie operabilă numai până la pronunțarea unei hotărâri definitive. Din această perspectivă, Curtea a apreciat că excepția de neconstituționalitate având ca obiect textul legal menționat, ridicată în dosare având ca obiect soluționarea unor contestații la executare, deci a unor dosare în care s-a pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă, este inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei.*”

Tot astfel, prin Decizia nr. 198 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 23 aprilie 2012, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor din alin. (1)—(3) ale art. XXIV din Legea nr. 202/2010, care reglementează cu privire la procedura de urmat în cazul hotărârilor pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi care rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea veche, la situațiile tranzitorii referitoare la schimbarea competenței instanțelor legal investite pentru procesele în curs de judecată la data schimbării, ori la aplicarea dispozițiilor noii legi referitoare la competență în caz de desființare sau casare cu trimitere spre rejudecare, întrucât, ca și în prezenta cauză, excepția a fost ridicată într-un dosar având ca obiect o contestație la executare, procedură care nu intră în sfera de incidență a dispozițiilor legale criticate, neavând legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 275

din 22 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Văcăreșteanu în Dosarul nr. 1.802/262/2011 al Judecătoriai Moreni și care formează obiectul Dosarului nr. 1.032 D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Prim-magistratul-asistent referă că autorul excepției a depus la dosarul cauzei un memoriu în susținerea excepției de neconstituționalitate invocate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că același autor a mai ridicat o excepție de neconstituționalitate având același obiect și aceeași motivare, într-o altă cauză a aceleiași instanțe, soluționată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 73 din 2 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 august 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.802/262/2011, **Judecătoria Moreni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ștefan Văcăreșteanu într-o cauză având ca obiect contestația la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece cheltuielile judiciare avansate de stat, nefiind creanțe fiscale, nu pot fi executate în condițiile Codului de procedură penală. De asemenea, instanțele judecătorești stabilesc în sarcina părților, în procesul penal, plata cheltuielilor judiciare, fără a face în vreun fel proba avansării lor de către stat. Se invocă și faptul că dispozițiile art. 443 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt contrare dispozițiilor art. 446 din același Cod, întrucât statul este parte în procesul penal împreună cu celelalte părți, iar cheltuielile judiciare convenite statului, deoarece au fost avansate de către acesta, trebuie executate tot după legea civilă ca să fie respectate dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție.

Judecătoria Moreni opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 443 — *Cheltuielile judiciare avansate de stat* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „Dispoziția din hotărârea penală privind obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat se pune în executare potrivit art. 442 alin. 2.

Când obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat s-a dispus prin ordonanță, punerea în executare se face de procuror, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 442 alin. 2.

Executarea cheltuielilor judiciare se face de către organele care, potrivit legii, execută amenda penală.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra unor critici similare, ridicate de același autor într-un alt dosar al Judecătoriai Moreni, s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 2 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 martie 2012.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că „nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție, sens în care cheltuielile judiciare avansate de stat în procesul penal trebuie suportate de partea vinovată de provocarea lor în limitele art. 189—193 din Codul de procedură penală.

Așa fiind, legiuitorul este suveran în alegerea modalității de executare a unei hotărâri judecătorești, sens în care, potrivit art. 425 din Codul de procedură penală, în măsura în care persoana condamnată nu depune la instanța de executare în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii recipisa de plată integrală a amenzii/cheltuielilor judiciare, acesta va comunica un extras de pe acea parte din dispozitiv referitoare la aplicarea sancțiunii pecuniare organelor competente în vederea executării lor potrivit dispozițiilor legale privind executarea silită a creanțelor fiscale și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții. Totodată, dacă cel condamnat se găsește în imposibilitate de a achita integral plata în termenul de 3 luni, instanța de executare, la cererea condamnatului, poate dispune eşalonarea plății pe cel mult 2 ani în rate lunare.

Sumele aferente cheltuielilor judiciare avansate de stat reprezintă contravaloarea unui serviciu prestat de către

instanțele judecătorești și care sunt suportate de părți ori de stat în condițiile Codului de procedură penală.

Aceste sume se fac venit la bugetul de stat în condițiile art. 25 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, iar destinația acestor cheltuieli judiciare le califică, în mod evident, ca fiind drepturi patrimoniale rezultate dintr-un raport de drept material fiscal. În aceste condiții, cheltuielile judiciare reprezintă

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 443 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Văcăreșteanu în Dosarul nr. 1.802/262/2011 al Judecătoriei Moreni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 299

din 27 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Arcer Liviu-Daniel.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Ioan Neamțu și Aurelia Neamțu în Dosarul nr. 7.942/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.261D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de

creanțe fiscale în sensul art. 21 alin. (1) din Codul de procedură fiscală și nu taxe judiciare de timbru.

Prin urmare, în mod firesc textul legal criticat face aplicabile dispozițiile Codului de procedură fiscală referitoare la executarea silită a acestor creanțe.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia, considerentele reținute de Curte în decizia menționată sunt valabile și în cauza de față.

neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.942/117/2010, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.**

Excepția a fost ridicată de reclamantii Ioan Neamțu și Aurelia Neamțu într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ emis de pârâtul primarul municipiului Cluj-Napoca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate „încalcă în mod flagrant dreptul de folosință, ca dezmembrământ al dreptului de proprietate, drept de proprietate garantat de art. 44 din Constituție și art. 1 alin. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 30 decembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care, în prezent, au următoarea redactare: „(1) Schimbarea destinației terenurilor amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor este interzisă, indiferent de regimul juridic al acestora.

(2) Actele administrative sau juridice emise ori încheiate cu nerespectarea prevederilor alin. (1) sunt lovite de nulitate absolută.”

Autorii excepției apreciază că aceste dispoziții de lege contravin art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, norme referitoare la protecția juridică a proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului au mai

constituit obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 824 din 7 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 5 august 2008, și Decizia nr. 1.416 din 17 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 10 februarie 2009, Curtea Constituțională a statuat că aceste dispoziții nu contravin exigențelor art. 44 din Constituție, referitoare la garanțiile specifice dreptului de proprietate privată. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut că dreptul de proprietate, prevăzut de art. 44 din Constituție, nu este un drept absolut, conținutul și limitele acestuia fiind stabilite de lege.

De asemenea, Curtea a reținut constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, „legiuitorul ordinar este așadar competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat”. De altfel, chiar art. 44 alin. (7) din Constituție prevede respectarea, de către titularul unui drept de proprietate privată, a tuturor „sarcinilor privind protecția mediului”.

Totodată, Curtea a reținut că limitarea exercițiului dreptului de proprietate impusă de textul de lege criticat are și o justificare socială și morală, având în vedere că respectarea riguroasă a acestor norme reprezintă un obiectiv major, protejarea mediului înconjurător, deci și a spațiului verde existent, având o legătură directă cu nivelul de sănătate publică, ceea ce constituie o valoare de interes național.

Curtea a observat că dispoziții legale având soluții legislative similare celei cuprinse în art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 nu sunt singulare în legislația noastră, în acest sens fiind prevederile Legii nr. 46/2008 — Codul silvic.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

În fine, Curtea reține că aspectele de neconstituționalitate invocate de autorii criticii sunt preponderent legate de specificul speței deduse judecării, și anume o situație deosebită care vizează o corectă interpretare și aplicare a legii de către organele competente, domeniu în care Curtea Constituțională nu are însă atribuții legale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, excepție ridicată de Ioan Neamțu și Aurelia Neamțu în Dosarul nr. 7.942/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1), alin. (2) lit. a) și h) și art. 31 alin. (2) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.428/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, cu completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Operatorii de distribuție care au calitatea de concesionari ai serviciului public privind distribuția energiei electrice vor respecta prevederile Procedurii privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție.

Art. 3. — Departamentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — (1) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 34/2005 pentru aprobarea Procedurii privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea de limita zonei de activitate a unor operatori de distribuție, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 27 iulie 2005.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Iulius Dan Plaveti

București, 11 mai 2012.
Nr. 16.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție

CAPITOLUL I

Scop

Art. 1. — (1) Prezenta procedură stabilește modul în care se aplică prevederile Regulamentului privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice de interes public, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 90/2008, denumit în continuare *Regulament*, pentru locuri de producere sau de consum ale utilizatorilor amplasate în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție care sunt concesionari ai serviciului public privind distribuția energiei electrice.

(2) În cazurile specificate la alin. (1), prezenta procedură reglementează etapele și acțiunile necesare pentru a stabili soluțiile optime din punct de vedere tehnic și economic pentru racordarea utilizatorilor și precizează responsabilitățile care le revin operatorilor de distribuție respectivi.

CAPITOLUL II

Domeniul de aplicare

Art. 2. — Prezenta procedură se aplică în cazul racordării utilizatorilor, pentru locuri de producere sau de consum care, fiind amplasate în zona atribuită prin licență unui operator de distribuție concesionar al serviciului public privind distribuția energiei electrice (denumit convențional „operatorul de distribuție 1”), în apropiere de limita acesteia, se află, totodată, în vecinătatea zonei atribuite unui alt operator de distribuție concesionar al serviciului public privind distribuția energiei electrice (denumit convențional „operatorul de distribuție 2”), și se referă la:

a) stabilirea și analizarea variantelor de racordare la rețeaua de distribuție posibile și corespunzătoare tehnic, pentru racordarea utilizatorului la una dintre rețelele electrice de

distribuție existente, indiferent dacă aceasta aparține operatorului de distribuție 1 sau unui operator de distribuție 2;

b) avizarea studiilor de soluție pentru racordarea la rețea de către operatorii de distribuție ale căror zone de activitate se învecinează sau care includ locul de producere ori de consum pentru care se solicită aceasta;

c) alegerea de către utilizator a soluției de racordare pe care o consideră cea mai avantajoasă dintre variantele analizate și avizate conform prevederilor lit. a) și b);

d) emiterea avizelor tehnice de racordare de către operatorii de distribuție în contextul menționat.

Art. 3. — Prezenta procedură se aplică, în condițiile art. 2, în cazul utilizatorilor noi sau existenți, atunci când se solicită racordarea la rețeaua electrică ori aprobarea unui spor de putere ce nu poate fi asigurat prin instalațiile de racordare existente, fiind îndeplinită una dintre următoarele condiții:

a) în vecinătatea locului de producere sau de consum al utilizatorului operatorul de distribuție 1 nu deține rețele electrice, dar există rețele electrice care aparțin unui operator de distribuție 2;

b) în vecinătatea locului de producere sau de consum al utilizatorului operatorul de distribuție 1 deține rețele electrice, dar acestea nu au disponibilă capacitatea suficientă pentru racordarea utilizatorului și/sau pentru aprobarea puterii solicitate, iar costurile lucrărilor necesare pentru creșterea acestei capacități sunt relativ mari;

c) variantele de soluție pentru racordarea unui utilizator la rețele electrice aparținând unor operatori de distribuție diferiți sunt corespunzătoare din punct de vedere tehnic și comparabile (competitive) din punct de vedere economic.

CAPITOLUL III

Definiții

Art. 4. — (1) Termenii folosiți în continuare sunt cei definiți în Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare, și în Regulament.

(2) Alți termeni utilizați în prezenta procedură se definesc după cum urmează:

a) *operator de distribuție 1* — operatorul de distribuție concesionar în a cărui zonă atribuită prin licență pentru desfășurarea activității de distribuție, în apropiere de limita acesteia, este amplasat locul de producere sau de consum al unui utilizator pentru care se solicită racordarea la rețea;

b) *operator de distribuție 2* — operatorul de distribuție concesionar căruia îi este atribuită prin licență, pentru desfășurarea activității de distribuție, o zonă în vecinătatea căreia se află locul de producere sau de consum al unui utilizator amplasat în zona operatorului de distribuție 1 și pentru care se solicită racordarea la rețea;

c) *operator de distribuție concesionar* — operatorul de distribuție care desfășoară activitatea de distribuție pe baza unui contract de concesiune a serviciului public privind distribuția energiei electrice într-o anumită zonă;

d) *zonă de activitate* — zona în care este amplasată rețeaua electrică de distribuție pentru care deținătorul ei a primit prin licență dreptul de exploatare comercială.

CAPITOLUL IV

Documente de referință

Art. 5. — (1) Aplicarea dispozițiilor prezentei proceduri se face prin coroborare cu prevederile următoarelor acte normative:

a) Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu modificările și completările ulterioare;

b) Hotărârea Guvernului nr. 90/2008 pentru aprobarea Regulamentului privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice de interes public;

c) Hotărârea Guvernului nr. 540/2004 privind aprobarea Regulamentului pentru acordarea licențelor și autorizațiilor în sectorul energiei electrice, cu modificările și completările ulterioare;

d) Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 129/2008 pentru aprobarea Regulamentului privind stabilirea soluțiilor de racordare a utilizatorilor la rețelele electrice de interes public;

e) Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 48/2008 privind aprobarea Metodologiei pentru emiterea avizelor de amplasament de către operatorii de rețea, cu modificările ulterioare;

f) Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2.741/2008 pentru aprobarea Procedurii privind colaborarea operatorilor de distribuție, de transport și de sistem pentru avizarea racordării utilizatorilor la rețelele electrice*);

g) Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 38/2007 pentru aprobarea Procedurii de soluționare a neînțelegerilor legate de încheierea contractelor dintre operatorii economici din sectorul energiei electrice, a contractelor de furnizare a energiei electrice și a contractelor de racordare la rețea.

(2) Documentele de referință se folosesc la ultima ediție.

CAPITOLUL V

Racordarea utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție

SECȚIUNEA 1

Aspecte generale

Art. 6. — (1) Pentru racordarea la rețeaua electrică de distribuție a locurilor de producere sau de consum ale utilizatorilor care sunt amplasate în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție se aplică prevederile cuprinse în Regulament.

(2) În procesul racordării la rețelele electrice de distribuție a utilizatorilor la care se referă alin. (1) pot apărea aspecte particulare privind:

a) stabilirea soluțiilor de racordare, astfel încât acestea să fie optime pentru utilizatori, indiferent de operatorul de rețea căruia

*) Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2.741/2008 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

îi aparține rețeaua electrică de distribuție la care se face racordarea;

b) modul de solicitare și de emitere a avizelor tehnice de racordare.

(3) Situațiile specifice care apar în unele etape ale racordării unui utilizator din categoria celor la care se referă alin. (1) se tratează conform prevederilor prezentei proceduri.

SECȚIUNEA a 2-a

Elaborarea studiului de soluție pentru racordarea la rețea

Art. 7. — (1) Soluția de racordare la rețea a locurilor de producere sau de consum aflate în vecinătatea limitelor zonelor de activitate ale unor operatori de distribuție se stabilește în cadrul unui studiu de soluție:

- a) în cazurile prevăzute de Regulament;
- b) la solicitarea utilizatorului.

(2) Necesitatea elaborării unui studiu de soluție pentru racordarea la rețeaua electrică de distribuție de medie sau joasă tensiune a locurilor de producere sau de consum care îndeplinesc condițiile alin. (1) se stabilește, în condițiile Regulamentului, după caz:

a) de către operatorul de distribuție care are atribuită zona pentru desfășurarea activității de distribuție, dacă în vecinătatea amplasamentului utilizatorului nu există rețele de distribuție;

b) de către operatorul de distribuție care deține rețele de distribuție în vecinătatea amplasamentului utilizatorului, în condițiile prezentei proceduri.

(3) Studiul de soluție se elaborează cu respectarea prevederilor Regulamentului și ale prezentei proceduri.

Art. 8. — Elaboratorul studiului de soluție poate fi:

- a) operatorul de distribuție 1;
- b) un operator de distribuție 2.

Art. 9. — (1) În cadrul studiului de soluție se analizează atât variante de racordare la rețelele aparținând operatorului de distribuție 1, cât și variante de racordare la rețelele aparținând operatorilor de distribuție 2, dacă, după caz:

a) racordarea utilizatorului la oricare dintre rețelele de distribuție învecinate este tehnic posibilă, dar nu este evident care soluție de racordare dintre cele posibile are costuri minime;

b) utilizatorul solicită acest lucru.

(2) În mod obligatoriu, studiul de soluție va conține justificări pentru cazul în care nu a inclus analizarea de soluții, respectiv nu a reținut ca soluții de racordare posibile pe acelea potrivit cărora utilizatorul ar urma să fie racordat la rețeaua operatorului de distribuție 1.

Art. 10. — (1) Studiul de soluție elaborat ținând seama de prevederile art. 8 și 9 se avizează de către comisia tehnică de avizare a operatorului de distribuție 1 și de către cea a oricărui operator de distribuție 2 la a cărui rețea se poate face racordarea, conform variantelor studiului de soluție.

(2) Avizarea studiului de soluție de către un operator de distribuție 2 nu este necesară dacă studiul nu a fost elaborat de către acesta sau nu a inclus, printre soluțiile fezabile, variante de racordare la rețeaua de distribuție care îi aparține.

(3) Studiul de soluție se avizează întotdeauna de către operatorul de distribuție 1, chiar dacă nu prevede decât variante de racordare la rețeaua electrică aparținând altui sau altor operatori de distribuție.

(4) La avizarea studiilor de soluție pentru racordarea utilizatorilor care se încadrează în categoriile precizate în Procedura privind colaborarea operatorilor de distribuție, de transport și de sistem pentru avizarea racordării utilizatorilor la rețelele electrice, aprobată prin Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2.741/2008, se vor respecta și prevederile respectivei proceduri.

SECȚIUNEA a 3-a

Depunerea cererii și a documentației pentru obținerea avizului tehnic de racordare

Art. 11. — În vederea obținerii avizului tehnic de racordare la rețeaua electrică de distribuție, solicitantul se adresează unuia dintre operatorii care își desfășoară activitatea în vecinătatea locului de producere sau de consum pentru care este necesar acest aviz, astfel:

- a) de regulă, operatorului de distribuție 1;
- b) în cazul existenței unui studiu de soluție, operatorului de distribuție la rețeaua căruia urmează a se racorda locul de producere sau de consum respectiv, care poate fi, după caz, operatorul de distribuție 1 ori un operator de distribuție 2, conform variantei de racordare din studiul de soluție pentru care a optat utilizatorul.

SECȚIUNEA a 4-a

Emiterea avizului tehnic de racordare

Art. 12. — Avizul tehnic de racordare se emite de către operatorul de distribuție la rețeaua căruia urmează a i se racorda utilizatorul, în condițiile stabilite prin Regulament.

Art. 13. — (1) În condițiile art. 11 lit. a), operatorul de distribuție 1, în termenul prevăzut de Regulament (7 zile calendaristice de la data înregistrării cererii de racordare), verifică documentația anexată cererii și apoi, în același termen, după caz:

- a) solicită utilizatorului completarea documentației;
- b) transmite cererea și documentația anexată acesteia operatorului de distribuție 2 sau emite avizul tehnic de racordare în condițiile și termenele stabilite de Regulament.

(2) Operatorul de distribuție 1 transmite operatorului de distribuție 2 cererea și documentația anexată acesteia dacă:

- a) în vecinătatea amplasamentului locului de consum sau de producere al utilizatorului există rețele de distribuție, însă acestea nu aparțin operatorului de distribuție 1, ci operatorului de distribuție 2;
- b) în urma verificării documentației constată că cererea a fost greșit adresată, având în vedere prevederile art. 11 lit. b).

În cazurile menționate, operatorul de distribuție 1 comunică utilizatorului motivul pentru care nu poate da curs cererii sale de emitere a avizului tehnic de racordare și îl informează că aceasta a fost transmisă operatorului de distribuție 2.

(3) Operatorul de distribuție 1 îi comunică utilizatorului, în termenul prevăzut la alin. (1), necesitatea elaborării unui studiu de soluție în una dintre următoarele situații:

a) utilizatorul se încadrează într-o categorie pentru care în Regulament se prevede stabilirea soluției de racordare pe baza unui studiu de soluție;

b) în vecinătatea amplasamentului locului de consum sau de producere al utilizatorului nu există rețele de distribuție;

c) în alte situații, în care este posibilă racordarea la rețelele care aparțin unor operatori de distribuție distincți, în variante corespunzătoare din punct de vedere tehnic și comparabile (competitive) din punct de vedere economic.

Art. 14. — În condițiile art. 11 lit. a), dacă soluția de racordare la rețeaua electrică de distribuție de medie sau joasă tensiune se poate stabili pe baza unei fișe de soluție și nu este necesară elaborarea unui studiu de soluție, operatorul de distribuție 1 emite avizul tehnic de racordare conform prevederilor Regulamentului.

Art. 15. — Operatorul de distribuție care primește cererea pentru emiterea avizului tehnic de racordare și documentația anexată acestuia în condițiile art. 11 lit. b), respectiv ale art. 13 alin. (2) lit. b) emite avizul tehnic de racordare conform prevederilor Regulamentului și ale prezentei proceduri.

Art. 16. — În condițiile art. 13 alin. (2) lit. a), operatorul de distribuție 2 procedează în conformitate cu prevederile Regulamentului și ale prezentei proceduri pentru stabilirea soluției de racordare și emiterea avizului tehnic de racordare la rețeaua electrică pe care o deține.

Art. 17. — (1) Emiterea de către un operator de distribuție 2 a avizului tehnic de racordare pentru utilizatori ale căror locuri de producere sau de consum sunt amplasate în zona de activitate a operatorului de distribuție 1 și, totodată, în vecinătatea zonei de activitate a operatorului de distribuție 2 se face cu avizul autorității competente.

(2) Avizul autorității competente nu este necesar în cazul emiterii avizului tehnic de racordare unor utilizatori cu puteri mai mici de 30 kW, atunci când racordarea se face din rețele de joasă tensiune.

(3) Termenul reglementat pentru emiterea avizelor tehnice de racordare prevăzute la alin. (1) se prelungește până la primirea avizului autorității competente, dar nu cu mai mult de 20 de zile.

Art. 18. — (1) Pentru obținerea avizului autorității competente, operatorul de distribuție 2 transmite acesteia documentația completă depusă de utilizator, inclusiv, după caz, studiul sau fișa de soluție, precum și punctele de vedere ale celor 2 operatori referitoare la racordarea utilizatorului la rețeaua operatorului de distribuție 2.

(2) Punctele de vedere, conform alin. (1), se exprimă, după caz, prin:

a) avizele comisiilor tehnice de avizare ale operatorilor de rețea, aferente studiului/fișei de soluție;

b) scrisoarea de însoțire a documentației, redactată de operatorul de distribuție 1, în cazurile prevăzute la art. 13 alin. (2) lit. a);

c) scrisoarea de însoțire a documentației, redactată de operatorul de distribuție 2, prin care solicită avizul autorității competente conform prevederilor alin. (1);

d) puncte de vedere distincte, formulate ca atare.

(3) În termen de cel mult 7 zile de la data primirii cererii, autoritatea competentă, atunci când se consideră necesar, poate cere completarea documentației, stabilind un termen pentru primirea acesteia.

Art. 19. — Autoritatea competentă emite avizul prevăzut la art. 17 în termen de cel mult 10 zile, după caz, de la data:

a) înregistrării documentației complete;

b) expirării termenului stabilit, conform art. 18 alin. (3), pentru completarea documentației.

Art. 20. — (1) Autoritatea competentă transmite avizul emis conform art. 19 atât operatorului de distribuție 2, cât și operatorului de distribuție 1.

(2) În cazul unui aviz favorabil al autorității competente, avizul tehnic de racordare se emite de către operatorul de distribuție 2.

(3) În cazul unui aviz negativ al autorității competente, avizul tehnic de racordare se emite de către operatorul de distribuție 1, ca pentru oricare alt utilizator al cărui loc de producere sau de consum este amplasat în zona atribuită în exclusivitate prin licență acestui operator, în vederea desfășurării distribuției de energie electrică.

Art. 21. — Etapele și acțiunile specifice ale unui operator de distribuție 1 și ale unui operator de distribuție 2 pentru emiterea avizului tehnic de racordare la o rețea electrică de distribuție în cazul unui loc de producere sau de consum, când acesta este amplasat în apropiere de limita zonei de activitate a operatorului de distribuție 1 și în vecinătatea zonei de activitate a operatorului de distribuție 2, sunt prezentate în anexa care face parte integrantă din prezenta procedură.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 22. — Operatorii de distribuție vor revizui procedurile proprii privind avizarea documentațiilor și emiterea avizelor tehnice de racordare, prin includerea în acestea a responsabilităților ce le revin conform prezentei proceduri.

Art. 23. — (1) Operatorul de distribuție care emite utilizatorului avizul tehnic de racordare în condițiile prezentei proceduri percepe pentru această activitate tariful reglementat.

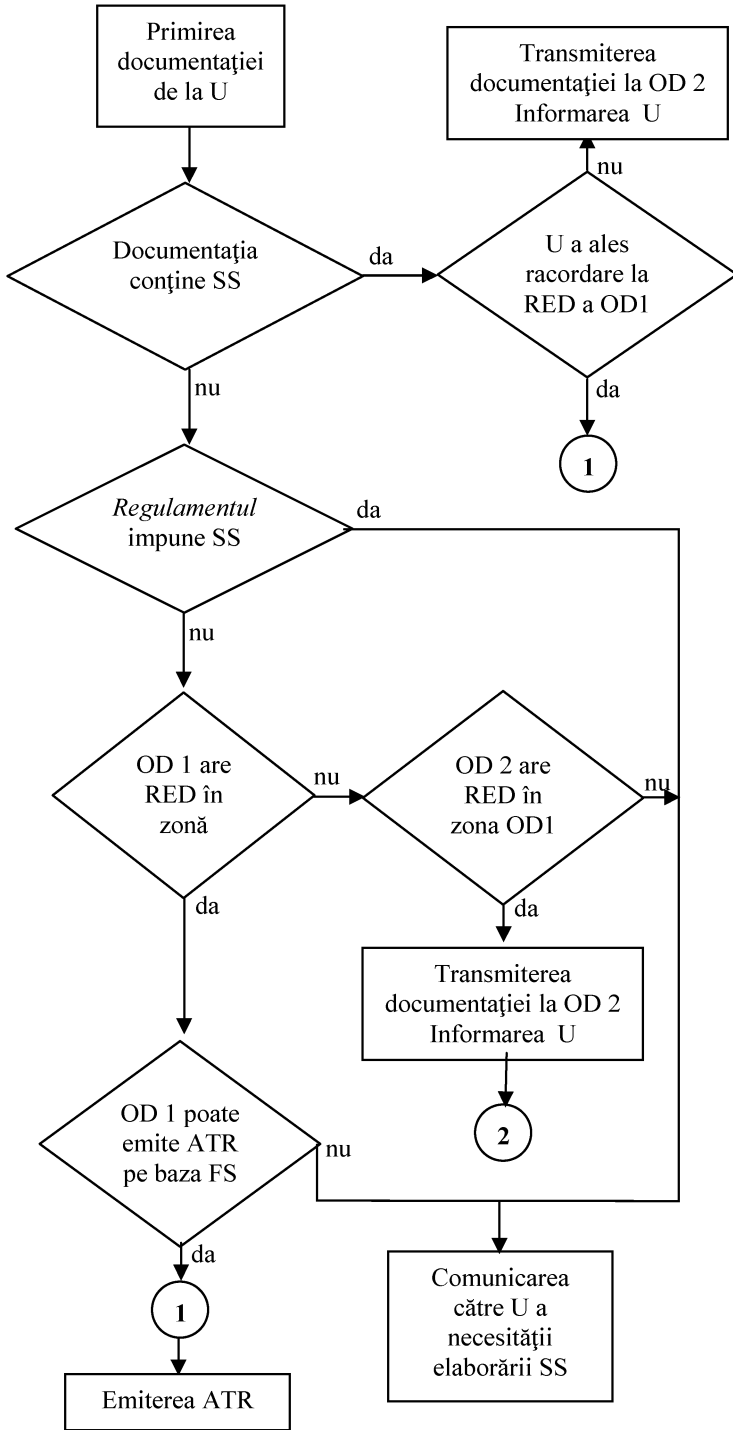
(2) Eventualele sume plătite în contul tarifului pentru emiterea avizului tehnic de racordare de către utilizator altor operatori de distribuție vor fi restituite de către aceștia din urmă utilizatorului respectiv.

Art. 24. — (1) Neînțelegerile dintre utilizatori și operatorii de distribuție și/sau între operatorii de distribuție apărute în procesul racordării utilizatorilor la rețelele electrice în vecinătatea limitei zonei de activitate a unor operatori de distribuție se rezolvă de către autoritatea competentă.

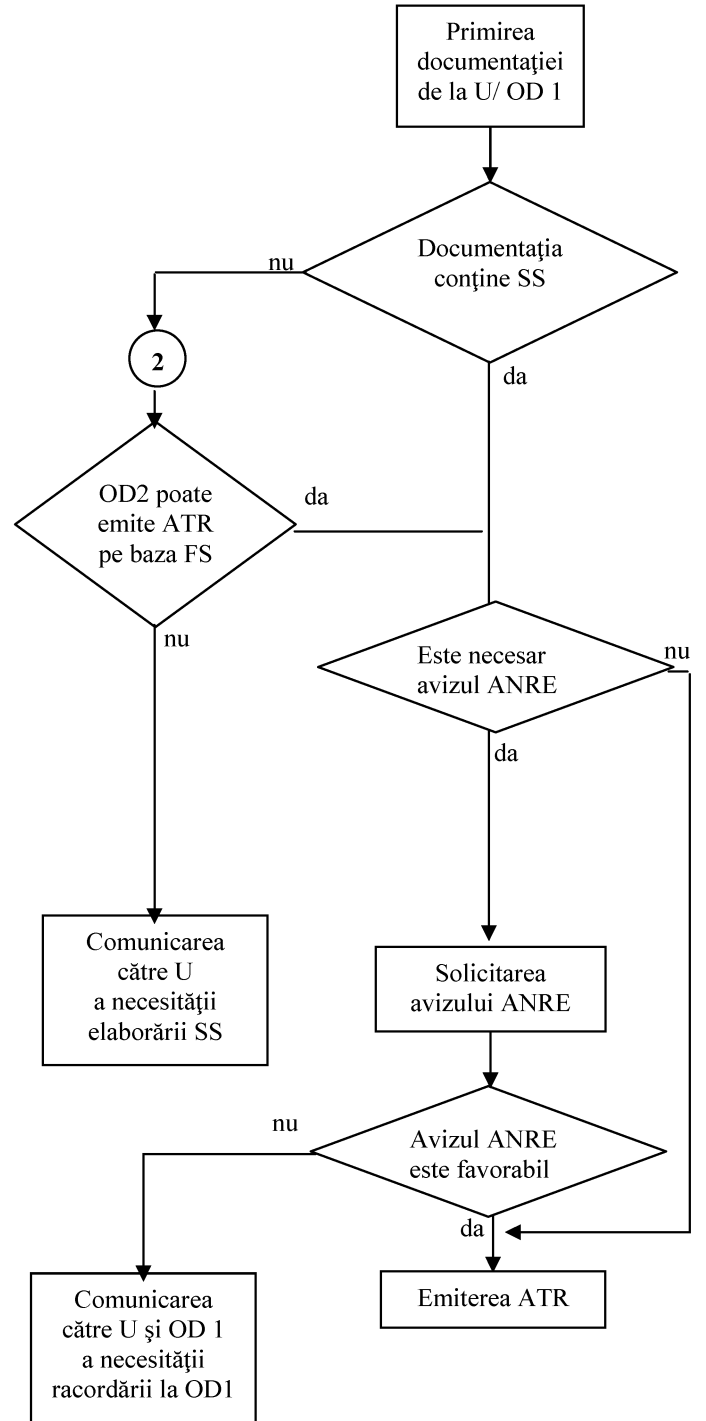
(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazurile prevăzute la art. 17 alin. (2).

Etape și acțiuni specifice ale operatorului de distribuție 1 și operatorului de distribuție 2 pentru emiterea avizului tehnic de racordare în cazul utilizatorilor amplasați în vecinătatea limitei zonei de activitate a operatorului de distribuție 1

Acțiuni ale operatorului de distribuție 1 (OD 1)

Acțiuni ale operatorului de distribuție 2 (OD 2)

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă*)

CAPITOLUL I Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Actele de stare civilă și persoanele care le întocmesc

Art. 1. — Actele de stare civilă sunt înscrisuri autentice prin care se dovedește nașterea, căsătoria sau decesul unei persoane. Acestea se întocmesc în interesul statului și al persoanei și servesc la cunoașterea numărului și structurii populației, a situației demografice, la apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor.

Art. 2. — (1) Actele de naștere, de căsătorie și de deces se întocmesc în registre de stare civilă, în două exemplare, ambele originale, și se completează manual, cu cerneală specială de culoare neagră.

(2) De la data asigurării infrastructurii informatice necesare, al doilea exemplar al actelor de stare civilă, precum și mențiunile ulterioare vor fi întocmite în format electronic.

Art. 3. — (1) Atribuțiile de stare civilă se îndeplinesc de consiliile județene, respectiv de Consiliul General al Municipiului București, de serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor, în unitățile administrativ-teritoriale unde acestea sunt constituite, precum și de ofițerii de stare civilă din cadrul primăriilor unităților administrativ-teritoriale în care nu funcționează servicii publice comunitare locale de evidență a persoanelor.

(2) Sunt ofițeri de stare civilă:

a) primarii municipiilor, sectoarelor municipiului București, orașelor și comunelor;

b) șefii misiunilor diplomatice și ai oficiilor consulare de carieră ale României;

c) comandanții de nave și aeronave;

d) ofițerii de stare civilă desemnați prin ordin al ministrului apărării naționale sau, după caz, al ministrului administrației și internelor, potrivit prevederilor art. 7 alin. (7).

(3) Primarii și șefii misiunilor diplomatice și ai oficiilor consulare de carieră ale României pot delega sau retrace, după caz, exercitarea atribuțiilor de ofițer de stare civilă viceprimarului, secretarului unității administrativ-teritoriale sau altor funcționari publici din aparatul propriu cu competență în acest domeniu, respectiv agentului diplomatic care îndeplinește funcții consulare sau unuia dintre funcționarii consulari.

(4) Ofițerul de stare civilă nu poate întocmi acte de stare civilă când este parte sau declarant. În asemenea cazuri, el va delega o altă persoană, în condițiile legii.

Art. 4. — (1) Cetățenii străini care au domiciliul sau se află temporar în România pot cere înregistrarea actelor și faptelor de stare civilă în aceleași condiții ca și cetățenii români.

(2) Persoanele fără cetățenie sunt obligate să solicite înregistrarea actelor și faptelor de stare civilă la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, la primăria competentă.

(3) Cetățenii străini pot cere, iar persoanele fără cetățenie sunt obligate să solicite înscrierea de mențiuni pe actele de stare civilă întocmite în registrele de stare civilă române.

(4) Dacă un cetățean străin s-a căsătorit sau a decedat pe teritoriul României, ofițerul de stare civilă care a întocmit actul va trimite, în termen de 5 zile de la înregistrare, un extras de pe actul respectiv organului competent al Ministerului Administrației și Internelor, care îl va transmite misiunii diplomatice sau oficiului consular al țării respective acreditate în România, potrivit obligațiilor izvorâte din tratate, acorduri sau convenții la care România este parte sau pe bază de reciprocitate.

Art. 5. — (1) Înregistrarea actelor și faptelor de stare civilă și înscrierea mențiunilor se fac la cerere, pe baza declarației persoanei obligate la aceasta, sau din oficiu, în condițiile prevăzute de prezenta lege.

(2) Numele de familie și prenumele se scriu așa cum rezultă din actele de identitate, din certificatele de stare civilă și din alte înscrisuri prezentate de declarant sau primite de la autoritățile prevăzute de lege.

(3) Întocmirea actelor de stare civilă, precum și înscrierea mențiunilor se fac în limba română, folosindu-se alfabetul latin.

Art. 6. — (1) Ofițerul de stare civilă este obligat să verifice realitatea conținutului declarației și concordanța acesteia cu actele de identitate, certificatele de stare civilă și cu celelalte înscrisuri prezentate de declarant.

(2) Actul de stare civilă, întocmit în temeiul declarației, se semnează de către ofițerul de stare civilă și de către declarant.

(3) În cazul în care declarantul nu poate semna, ofițerul de stare civilă menționează aceasta pe actul de stare civilă, pe care îl semnează.

(4) Este interzis să se facă ștersături, răzuiri, prescurtări și adăugări în actele de stare civilă.

Art. 7. — (1) Dacă nașterea sau decesul are loc în tren, pe o navă sau aeronavă ori într-un alt mijloc de transport în timpul călătoriei pe teritoriul României, întocmirea actului de stare civilă se face la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor al locului de coborâre sau de debarcare ori, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității

*) Republicată în temeiul art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 30 septembrie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 61/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 18 aprilie 2012, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 2 noiembrie 2009 și, ulterior, a mai fost modificată și completată prin:

— Legea nr. 236/2010 pentru modificarea alin. (5) al art. 44 din Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 13 decembrie 2010;

— Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare;

— Legea nr. 271/2011 pentru modificarea alin. (3) al art. 26 din Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873 din 12 decembrie 2011;

— Legea nr. 272/2011 pentru modificarea alin. (3) al art. 3 din Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873 din 12 decembrie 2011.

administrativ-teritoriale pe a cărei rază are loc coborârea sau debarcarea.

(2) În cazul în care nașterea, căsătoria sau decesul are loc pe o navă, în timpul unei călătorii în afara apelor teritoriale române, evenimentul se înregistrează în jurnalul de bord de către comandantul navei.

(3) Comandantul navei poate încheia căsătorii numai între persoane de cetățenie română. El poate aproba, pentru motive temeinice, reducerea termenului prevăzut la art. 27 alin. (1).

(4) Dacă nașterea sau decesul are loc pe o aeronavă, în timpul unei călătorii în afara teritoriului României, evenimentul se înregistrează de comandantul aeronavei în carnetul de drum.

(5) Înregistrările făcute în jurnalul de bord sau în carnetul de drum, potrivit alin. (2) și (4), vor cuprinde toate datele necesare întocmirii actului de stare civilă, precum și semnăturile cerute de lege, ele făcând dovada evenimentului până la întocmirea actului în condițiile prevăzute de alin. (6).

(6) Comandantul navei sau al aeronavei eliberează persoanelor îndreptățite o dovadă cu privire la înregistrarea făcută, iar la sosirea în țară înaintează prin căpitania portului, respectiv prin comandantul aeroportului, un extras de pe jurnalul de bord sau de pe carnetul de drum, la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor al sectorului 1 al municipiului București, care va întocmi actul de stare civilă.

(7) În caz de mobilizare, război, participare a forțelor armate la misiuni în afara teritoriului statului român, Ministerul Apărării Naționale sau, după caz, Ministerul Administrației și Internelor, pentru efectivele proprii, desemnează ofițerii de stare civilă care înregistrează actele și faptele de stare civilă ale militarilor, ale personalului civil, precum și ale altor categorii de participanți și le comunică serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, ofițerului de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale competente.

Art. 8. — (1) Orice modificare intervenită în statutul civil al unei persoane, fie ca urmare a întocmirii unui act de stare civilă, fie dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă ori printr-un act administrativ, se comunică din oficiu, în termen de 10 zile, serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, ofițerului de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale care a întocmit actul de naștere, de căsătorie sau de deces al persoanei la care această modificare se referă, în vederea înscrierii mențiunilor corespunzătoare.

(2) Dacă modificarea a fost dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă sau prin orice alt înscris prevăzut de lege, aceasta se comunică, din oficiu, în termenul prevăzut la alin. (1).

(3) Înscrierea în actele de stare civilă, pe baza documentelor prevăzute la alin. (1), a mențiunilor referitoare la modificarea intervenită în statutul civil se poate face și la cererea persoanei interesate.

Art. 9. — În cazul în care ofițerul de stare civilă refuză să întocmească un act sau să înscrie o mențiune ce intră în atribuțiile sale, persoana nemulțumită poate sesiza judecătoria în raza căreia domiciliază.

Art. 10. — (1) Pe baza actelor de stare civilă se eliberează certificate de naștere și de căsătorie titularilor sau reprezentanților legali ai acestora, iar certificatele de deces, membrilor familiei sau altor persoane îndreptățite. Certificatele de stare civilă se pot elibera și altor persoane împuternicite prin procură specială. În certificatele de stare civilă nu vor fi preluate titlurile de noblețe, chiar dacă au fost înscrise în unele acte de stare civilă.

(2) În cazul în care certificatul de stare civilă nu a fost eliberat la data întocmirii actului, eliberarea acestuia se face la cererea scrisă a persoanei îndreptățite.

(3) Cererea se depune la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale care are în păstrare registrul de stare civilă sau de la domiciliul ori reședința petiționarului. În cazul în care registrul de stare civilă nu se află în păstrarea autorității la care s-a depus cererea, aceasta îl solicită serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, primarului unității administrativ-teritoriale competente, în termen de 3 zile. În situația în care exemplarul 1 al actului de stare civilă lipsește ori actele au fost predate Arhivelor Naționale, serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau primăria competentă, care primește cererea, solicită extras, după caz, de pe actul ce se găsește în păstrarea consiliului județean, a Consiliului General al Municipiului București ori a Arhivelor Naționale, pe baza căruia întocmește și eliberează certificatul de stare civilă. Eliberarea extraselor de pe actele de stare civilă aflate în păstrarea Arhivelor Naționale la cererea oficiilor de stare civilă și a structurilor competente ale Ministerului Administrației și Internelor, precum și a altor autorități publice se face gratuit.

(4) Eliberarea altor certificate în locul celor pierdute, sustrate, distruse sau deteriorate este supusă taxei de timbru, potrivit legii.

(5) Cererile privind procurarea și eliberarea certificatelor de stare civilă ale cetățenilor străini ale căror acte și fapte de stare civilă s-au produs și s-au înregistrat în România, adresate misiunilor diplomatice și oficiilor consulare ale acestor țări, acreditate în România, precum și ale cetățenilor români aflați în străinătate, adresate misiunilor diplomatice și oficiilor consulare de carieră ale României sau Ministerului Administrației și Internelor, vor fi soluționate de Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

(6) Transmiterea acestor documente se va face, după caz, prin Ministerul Afacerilor Externe, dacă actele au fost solicitate prin misiunile diplomatice și oficiile consulare de carieră ale României, prin misiunile diplomatice și oficiile consulare acreditate în România sau prin Ministerul Administrației și Internelor, potrivit convențiilor la care țara noastră este parte.

(7) Certificatele de stare civilă eliberate de serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale care a înregistrat actele și faptele de stare civilă sunt valabile și în străinătate.

(8) Certificatele de stare civilă se completează cu cerneală specială de culoare neagră, precum și, după caz, în sistem informatic, în condițiile legii.

Art. 11. — (1) Este interzisă reținerea certificatelor de stare civilă de către orice persoană, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

(2) În cazul în care autoritățile investite cu atribuții de stare civilă constată că unele date din cuprinsul unui certificat de stare civilă nu corespund cu cele din actul pe baza căruia a fost eliberat, certificatul se reține și se sesizează serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale competente, în vederea anulării și eliberării unui nou certificat.

SECȚIUNEA a 2-a Dovada stării civile

Art. 12. — Starea civilă se dovedește cu actele întocmite în registrele de stare civilă, precum și cu certificatele de stare civilă eliberate pe baza acestora.

Art. 13. — (1) În cazul prevăzut la art. 9, starea civilă se poate dovedi prin orice mijloace de probă în fața instanței judecătorești, în situațiile prevăzute la art. 103 din Legea

nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Prevederile art. 103 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, cu privire la dovada stării civile sunt aplicabile și în cazul în care se solicită serviciilor publice comunitare locale de evidență a persoanelor sau ofițerului de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale competente reconstituirea sau întocmirea ulterioară a actelor de stare civilă.

CAPITOLUL II Întocmirea actelor de stare civilă

SECȚIUNEA 1

Întocmirea actului de naștere

Art. 14. — (1) Întocmirea actului de naștere se face la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a produs evenimentul, pe baza declarației verbale a persoanelor prevăzute la art. 16, a actului de identitate al mamei și al declarantului, a certificatului medical constatator al nașterii și, după caz, a certificatului de căsătorie al părinților.

(2) Dacă declarația privește pe un copil din afara căsătoriei, iar recunoașterea paternității are loc în momentul declarării nașterii, datele privind pe tatăl copilului se înscriu în rubricile corespunzătoare din cuprinsul actului de naștere ce se întocmește.

(3) Declararea nașterii se face în termen de 15 zile pentru copilul născut viu și în termen de 3 zile pentru copilul născut mort. Termenele se socotesc de la data nașterii. În cazul în care copilul născut viu a decedat înăuntrul termenului de 15 zile, declararea nașterii se face în termen de 24 de ore de la data decesului. Pentru copilul născut mort se întocmește numai actul de naștere.

Art. 15. — (1) Numele de familie și prenumele copilului se stabilesc potrivit art. 84 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Ofițerul de stare civilă are obligația de a refuza motivat, comunicând în scris declarantului, înregistrarea prenumelor formate din cuvinte indecente, ridicole ori altele asemenea, de natură a afecta ordinea publică și bunele moravuri sau interesele copilului, după caz.

(3) Dacă părinții nu au nume de familie comun sau există neconcordanță între prenumele copilului trecut în certificatul medical constatator al nașterii și declarația verbală a declarantului, întocmirea actului de naștere se face pe baza declarației scrise și semnate de ambii părinți, din care să rezulte numele de familie și prenumele copilului. În lipsa acordului părinților cu privire la numele de familie, instanța de tutelă hotărăște și comunică de îndată hotărârea rămasă definitivă și irevocabilă serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, ofițerului de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale unde s-a produs evenimentul, în vederea întocmirii actului de naștere.

Art. 16. — Au obligația de a face declarația de naștere oricare dintre părinți, iar dacă, din diferite motive, nu o pot face, obligația declarării revine medicului, persoanelor care au fost de față la naștere, personalului desemnat din unitatea sanitară în care a avut loc nașterea sau oricărei persoane care a luat cunoștință despre nașterea copilului.

Art. 17. — (1) Când declarația de naștere a fost făcută după expirarea termenelor prevăzute de art. 14 alin. (3), înăuntrul termenului de un an de la naștere, întocmirea actului de naștere se face cu aprobarea primarului, respectiv a șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular de carieră.

(2) Dacă nașterea s-a produs în străinătate și întocmirea actului nu a fost făcută la misiunea diplomatică sau la oficiul consular de carieră al României ori la autoritatea locală din străinătate, întocmirea actului de naștere se face în țară, la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază se află domiciliul părinților, după ce Ministerul Administrației și Internelor verifică, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, dacă nașterea nu a fost înregistrată în străinătate.

Art. 18. — (1) Când declarația a fost făcută după trecerea unui an de la data nașterii, întocmirea actului se face în baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile, care trebuie să conțină toate datele necesare întocmirii actului de naștere.

(2) Acțiunea se introduce la judecătoria în a cărei rază teritorială are domiciliul persoana interesată sau unde are sediul serviciul de protecție specială a copilului. Cererea se soluționează potrivit dispozițiilor privind procedura necontencioasă din Codul de procedură civilă. În vederea soluționării, instanța solicită serviciului public comunitar de evidență a persoanelor în a cărui rază administrativ-teritorială are domiciliul persoana interesată sau se află sediul serviciului de protecție specială a copilului verificări pentru stabilirea identității, precum și avizul medicului legist cu privire la vârsta și sexul persoanei al cărei act de naștere se cere a fi întocmit. Judecarea cauzei se face cu participarea procurorului.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul în care nașterea unui cetățean român s-a produs în străinătate, iar declarația de naștere se face în țară.

Art. 19. — (1) Orice persoană care a găsit un copil ale cărui date de identificare nu se cunosc este obligată să anunțe cea mai apropiată unitate de poliție în termen de 24 de ore.

(2) Întocmirea actului de naștere al copilului găsit se face în termen de 30 de zile de la data găsirii acestuia, de către serviciul public comunitar de evidență a persoanelor în a cărui rază administrativ-teritorială a fost găsit copilul, pe baza unui proces-verbal întocmit și semnat de reprezentantul serviciului public de asistență socială, de reprezentantul unității de poliție competente și de medic.

(3) În procesul-verbal prevăzut la alin. (2), care se întocmește în termen de 3 zile de la data găsirii copilului, trebuie să se menționeze data, locul și împrejurările în care a fost găsit copilul, sexul și data presupusă a nașterii acestuia, stabilită de medic.

(4) Obligația de a face demersurile necesare în vederea înregistrării nașterii copilului revine serviciului public de asistență socială în a cărui rază administrativ-teritorială a fost găsit acesta.

Art. 20. — (1) Întocmirea actului de naștere, în cazul copilului părăsit de mamă în unități sanitare, se face imediat după împlinirea termenului de 30 de zile de la întocmirea procesului-verbal de constatare a părăsirii copilului, semnat de reprezentantul direcției generale de asistență socială și protecția copilului, de reprezentantul poliției și de cel al unității sanitare.

(2) Dacă identitatea mamei nu a fost stabilită în termenul prevăzut la alin. (1), serviciul public de asistență socială în a cărui rază administrativ-teritorială a fost găsit copilul, pe baza documentației transmise de direcția generală de asistență socială și protecția copilului, are obligația să solicite, în termen de 48 de ore, primarului competent să întocmească actul de naștere dispoziția privind stabilirea numelui și prenumelui copilului și să facă declarația de înregistrare a nașterii la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor. Dispoziția privind stabilirea numelui și prenumelui copilului se emite de către primar în termen de 5 zile de la data solicitării.

(3) Întocmirea actului de naștere se face pe baza procesului-verbal prevăzut la alin. (1), a certificatului medical constatator al nașterii, a autorizării instanței de tutelă în a cărei circumscripție

a fost găsit copilul, cu privire la măsura plasamentului în regim de urgență, a răspunsului poliției cu privire la rezultatul verificărilor privind identitatea mamei, a dispoziției de stabilire a numelui și prenumelui copilului și a declarației de înregistrare a nașterii.

Art. 21. — În cazurile prevăzute la art. 19 și 20, dacă nu se cunosc numele de familie și prenumele copilului, acestea se stabilesc, prin dispoziție, de către primarul unității administrativ-teritoriale unde se înregistrează nașterea.

Art. 22. — La înregistrarea nașterii, ofițerul de stare civilă atribuie și înscrie codul numeric personal, care se menționează în certificatul de naștere, precum și în toate celelalte acte care privesc persoana în cauză.

Art. 23. — (1) În cazul adopției se va întocmi un nou act de naștere de către serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în raza căreia se află domiciliul adoptatului ori sediul instituției de ocrotire în îngrijirea căreia se găsește adoptatul.

(2) În situația în care adoptatorii sunt cetățeni străini ori cetățeni români cu domiciliul sau cu reședința în străinătate, noul act de naștere se va întocmi de serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în raza căreia se află domiciliul celui adoptat ori sediul instituției de ocrotire, în cazul copiilor aflați în îngrijirea acesteia.

(3) În noul act de naștere întocmit, rubrica „Locul nașterii” se va completa cu datele din actul de naștere inițial.

SECȚIUNEA a 2-a

Întocmirea actului de căsătorie

Art. 24. — (1) Căsătoria se încheie de către ofițerul de stare civilă la sediul serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor, al primăriei în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul ori reședința unul dintre viitorii soți sau, după caz, la un sediu destinat acestui scop, stabilit de primarul unității administrativ-teritoriale respective.

(2) Căsătoria se poate încheia în afara sediului serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, al primăriei competente, cu aprobarea primarului.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), căsătoria poate fi încheiată la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, la o altă primărie decât cea în a cărei rază teritorială domiciliază sau își au reședința viitorii soți, cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale unde se încheie căsătoria.

(4) Serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor ori primăria unde urmează să se încheie căsătoria va înștiința, de îndată, primăria de domiciliu sau de reședință a viitorilor soți, în vederea publicării declarației de căsătorie.

Art. 25. — (1) Declarația de căsătorie se face personal de către viitorii soți, în scris, la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, la primăria competentă, misiunea diplomatică ori oficiul consular unde urmează a se încheia căsătoria. În declarația de căsătorie, viitorii soți vor arăta că nu există niciun impediment legal la căsătorie și vor menționa numele de familie pe care îl vor purta în timpul căsătoriei, precum și regimul matrimonial ales.

(2) Pentru motive temeinice, dacă unul dintre viitorii soți se află în imposibilitatea de a se deplasa la sediul serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, al primăriei competente, declarația de căsătorie se poate face și în afara sediului acestuia/acesteia, în fața ofițerului de stare civilă.

(3) Ofițerul de stare civilă care primește declarația de căsătorie solicită viitorilor soți să prezinte actele de identitate,

certIFICATELE DE NAȘTERE, certificatele medicale privind starea sănătății acestora, precum și:

a) autorizarea instanței de tutelă în a cărei circumscripție își are domiciliul cel care cere încuviințarea pentru încheierea căsătoriei, în cazul existenței unor impedimente rezultate din condițiile de rudenie firească sau adopție, în condițiile prevăzute de lege;

b) avizul medical, dovada încuviințării părinților ori, după caz, a tutorelui și autorizarea instanței de tutelă în a cărei circumscripție minorul își are domiciliul pentru încheierea căsătoriei, în cazul existenței unor impedimente legate de vârsta matrimonială; dispozițiile art. 272 alin. (2) ultima teză și alin. (3)—(5) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(4) Dacă unul dintre viitorii soți, părinții sau tutorele nu se află în unitatea administrativ-teritorială unde urmează a se încheia căsătoria, ei pot face declarația de căsătorie, respectiv pot depune dovada încuviințării prevăzute la alin. (3) lit. b) la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, la primăria unității administrativ-teritoriale unde au domiciliul sau reședința, care o transmite în termen de 48 de ore serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, primăriei unde urmează a se încheia căsătoria.

Art. 26. — Ofițerul de stare civilă dispune publicarea declarației de căsătorie în ziua primirii acesteia, prin afișarea în extras într-un loc special amenajat la sediul serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau al primăriei, respectiv al misiunii diplomatice sau al oficiului consular unde urmează să se încheie căsătoria, precum și pe pagina de internet a acestuia/acesteia. După caz, declarația de căsătorie se afișează și la sediul serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau al primăriei unde celălalt soț își are domiciliul sau reședința.

Art. 27. — (1) Căsătoria se încheie după 10 zile de la afișarea declarației de căsătorie, termen în care se cuprind atât data afișării, cât și data încheierii căsătoriei.

(2) Primarul municipiului, al sectorului municipiului București, al orașului sau al comunei unde urmează a se încheia căsătoria poate să încuviințeze, pentru motive temeinice, încheierea căsătoriei înainte de împlinirea termenului prevăzut la alin. (1).

(3) Dacă de la data depunerii declarației de căsătorie au trecut 30 de zile și căsătoria nu a fost încheiată ori dacă viitorii soți doresc să modifice declarația inițială, aceștia vor face o nouă declarație de căsătorie. Dispozițiile alin. (1) și (2) și ale art. 26 se aplică în mod corespunzător.

Art. 28. — (1) În cazul în care constată că nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute de lege pentru încheierea căsătoriei, ofițerul de stare civilă refuză să încheie căsătoria și consemnează refuzul într-un proces-verbal.

(2) În cazul refuzului ofițerului de stare civilă de a încheia căsătoria, persoana nemulțumită poate sesiza instanța de tutelă în raza căreia domiciliază.

Art. 29. — (1) La încheierea căsătoriei, ofițerul de stare civilă ia consimțământul viitorilor soți, liber și deplin exprimat, în prezența a 2 martori, după care îi declară căsătoriți, le citește dispozițiile privind drepturile și îndatoririle soților din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, și întocmește, de îndată, actul de căsătorie.

(2) Actul de căsătorie se semnează de către soți, cu numele de familie pe care au convenit să îl poarte în timpul căsătoriei, de cei 2 martori și de către ofițerul de stare civilă.

Art. 30. — La încheierea căsătoriei între cetățeni străini sau între aceștia și cetățeni români, dacă nu cunosc limba română, precum și în cazul în care unul sau ambii viitori soți sunt surdomuți, se va folosi interpret autorizat, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

Art. 31. — (1) Ofițerul de stare civilă poate încheia căsătoria între cetățeni străini sau între aceștia și cetățeni români numai dacă, pe lângă actele prevăzute la art. 25, viitorii soți cetățeni

străini prezintă dovezi eliberate de misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale țărilor ai căror cetățeni sunt, din care să rezulte că sunt îndeplinite condițiile de fond, cerute de legea lor națională, pentru încheierea căsătoriei. Dispozițiile art. 277 alin. (1) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(2) Cetățenii statelor cu care România a încheiat tratate/convenții/acorduri de asistență juridică în materie civilă sau de drept al familiei, precum și cetățenii statelor care nu au misiune diplomatică acreditată în România fac dovada îndeplinirii condițiilor de fond cerute de legea lor națională pentru încheierea căsătoriei, cu documente justificative eliberate de autoritățile competente ale statului de cetățenie.

(3) Documentele prevăzute la alin. (1) și (2) trebuie să fie însoțite de declarații notariale ale viitorilor soți din care să rezulte că îndeplinesc condițiile necesare încheierii căsătoriei în România.

SECȚIUNEA a 3-a

Întocmirea actului de deces

Art. 32. — (1) Întocmirea actului de deces se face la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a produs decesul, pe baza certificatului medical constatat al decesului și a declarației verbale făcute de membrii familiei decedatului sau, în lipsa acestora, de una dintre următoarele persoane:

a) medicul sau alt cadru din unitatea sanitară unde s-a produs decesul;

b) orice persoană care are cunoștință despre deces.

(2) Declarantul va depune certificatul medical constatat al decesului, documentul de identitate și, după caz, documentul de evidență militară ale celui decedat.

Art. 33. — (1) Declararea decesului se face în termen de 3 zile de la data încetării din viață a persoanei. În acest termen se cuprind atât ziua în care s-a produs decesul, cât și ziua în care se face declarația.

(2) Când decesul se datorează unei sinucideri, unui accident sau altor cauze violente, precum și în cazul găsirii unui cadavru, declararea se face în termen de 48 de ore, socotit din momentul decesului sau al găsirii cadavruului.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), pentru întocmirea actului de deces este necesară și dovada eliberată de poliție sau de parchet, din care să rezulte că una dintre aceste autorități a fost sesizată despre deces.

(4) În cazul în care decesul nu a fost declarat în termenul prevăzut la alin. (1) sau, după caz, la alin. (2), întocmirea actului de deces se face cu aprobarea parchetului.

Art. 34. — În cazul în care se declară decesul unui copil născut viu, care a încetat din viață fără ca declararea nașterii să fi fost făcută în termenele prevăzute de lege, ofițerul de stare civilă va întocmi mai întâi actul de naștere și apoi pe cel de deces. Dacă, din motive temeinice, actul de naștere nu poate fi întocmit, ofițerul de stare civilă întocmește actul de deces și ulterior urmărește înregistrarea nașterii.

Art. 35. — (1) Certificatul medical constatat al decesului, în care se consemnează cauza decesului, se întocmește și se semnează de către medic sau, în lipsa acestuia, de către un cadru mediu sanitar care a făcut constatarea.

(2) Dacă decesul s-a produs pe o navă sau pe o aeronavă și nu există medic la bord, constatarea decesului se va face în primul port sau aeroport de escală, de către un medic.

(3) În situația când durata călătoriei navei până la primul port de escală este mai mare de 24 de ore, constatarea decesului se face de către comandant, împreună cu consiliul de bord, și se consemnează în jurnalul de bord. În caz de moarte violentă, comandantul navei va efectua cercetări, potrivit legii.

Art. 36. — (1) Documentul cu care se face dovada identității persoanei decedate și documentele de evidență militară ale acesteia, după caz, se rețin de către ofițerul de stare civilă și se înaintează serviciului public comunitar de evidență a persoanelor la care este arondată unitatea administrativ-teritorială, respectiv centru militar zonal/județean/de sector, pe raza căreia/căruia persoana decedată a avut ultimul domiciliu, în termen de 10 zile de la data înregistrării decesului.

(2) În cazul misiunilor diplomatice și oficiilor consulare ale României, documentul cu care se face dovada identității persoanei decedate se transmite cu primul curier diplomatic, organizat de la data înregistrării decesului.

(3) În cazurile în care declarantul nu poate prezenta documentul prevăzut la alin. (1) și (2), precizează în scris motivul neprezentării acestuia și datele de stare civilă ale decedatului. Declarația se înaintează autorității prevăzute la alin. (1).

(4) Structura de stare civilă din cadrul serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază se afla ultimul domiciliu al defunctului are obligația de a comunica, în scris, camerei notarilor publici în a cărei rază administrativă se află lista actualizată a actelor de deces întocmite. Lista se transmite lunar și va cuprinde în mod obligatoriu numele, prenumele și ultimul domiciliu al defunctului.

(5) Misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României acreditate în străinătate comunică lista prevăzută la alin. (4) Ministerului Afacerilor Externe, care o transmite Camerei Notarilor Publici București.

Art. 37. — (1) Întocmirea actului de deces privind un cadavru găsit se face la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau, după caz, de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază a fost găsit.

(2) Înregistrarea cadavruului neidentificat se va face pe baza documentelor prevăzute la art. 32 și la art. 33 alin. (3), precum și a procesului-verbal întocmit de medic, care va cuprinde vârsta, sexul, locul unde a fost găsit cadavruul, data și cauza decesului.

(3) Datele privind identitatea cadavruului, stabilite ulterior de poliție, se înscriu prin mențiune pe actul respectiv. Mențiunea se comunică serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor sau primăriei care are în păstrare actul de naștere și, după caz, comandamentului militar.

Art. 38. — (1) Ofițerul de stare civilă, după întocmirea actului de deces, eliberează declarantului o adeverință de înhumare sau de incinerare a cadavruului.

(2) Înhumarea sau incinerarea unui cetățean român al căruia deces s-a produs și s-a înregistrat în străinătate se face pe baza adeverinței eliberate de serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau de ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale în a cărei rază urmează să se facă înhumarea ori incinerarea. Adeverința se întocmește pe baza certificatului de deces eliberat de autoritățile străine, precum și a traducerii legalizate a acestuia. Când decesul cetățeanului român s-a înregistrat la misiunea diplomatică a României, adeverința se întocmește pe baza certificatului de deces emis de misiunea diplomatică sau de oficiul consular de carieră.

(3) Adeverința prevăzută la alin. (1) și (2) se eliberează într-un singur exemplar. În cazul în care declarantul decesului nu mai deține adeverința de înhumare sau de incinerare, la solicitarea acestuia, autoritățile prevăzute la alin. (1) și (2) îi eliberează un duplicat.

(4) Dacă decesul unui cetățean român s-a produs pe o aeronavă aflată în afara teritoriului României sau pe o navă aflată în afara apelor teritoriale române, iar cadavruul este

transportat în țară, înhumarea sau incinerarea se face pe baza dovezii eliberate de comandantul navei sau al aeronavei, potrivit art. 7 alin. (6).

Art. 39. — Întocmirea actului de deces, în baza unei hotărâri judecătorești definitive declarative de moarte, se face din oficiu sau la cererea persoanei interesate, după caz, de către serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale de la:

- a) locul de naștere al celui declarat mort;
- b) domiciliul celui declarat mort, în cazul când actul de naștere a fost întocmit la autoritățile locale din străinătate;
- c) domiciliul persoanei care a solicitat declararea judecătorească a morții, în situația în care locul nașterii și domiciliul decedatului nu sunt cunoscute.

SECȚIUNEA a 4-a

Întocmirea actelor de stare civilă ale cetățenilor români aflați în străinătate

Art. 40. — (1) Întocmirea actelor de stare civilă privind pe cetățenii români aflați în străinătate se face la misiunile diplomatice, la oficiile consulare de carieră ale României sau la autoritățile locale competente.

(2) Cetățenii români aflați în străinătate pot solicita înscrierea în registrele de stare civilă române, de la misiunile diplomatice sau oficiile consulare de carieră ale României, a certificatelor de stare civilă eliberate de autoritățile străine, care îi privește, în cazul în care înregistrarea actului sau faptului de stare civilă a fost făcută în prealabil la autoritatea din statul în care aceștia se află; înscrierea se face cu aprobarea șefilor misiunilor diplomatice sau ai oficiilor consulare, iar refuzul acestora se motivează.

(3) Autoritatea competentă în materie de evidență a populației repartizează misiunilor diplomatice și oficiilor consulare ale României liste cu coduri numerice precalculate, în vederea înscrierii lor în actele de naștere întocmite și în certificatele eliberate în baza acestora.

Art. 41. — (1) Șefii misiunilor diplomatice și ai oficiilor consulare de carieră ale României încheie căsătorii între cetățeni români sau dacă unul dintre viitorii soți este cetățean român, dacă aceasta este în concordanță cu legislația țării în care sunt acreditați și dacă cel puțin unul dintre viitorii soți, cetățean român, are domiciliul sau reședința în circumscripția consulară a misiunii diplomatice ori a oficiului consular.

(2) Misiunile diplomatice și oficiile consulare de carieră ale României trimit, prin Ministerul Afacerilor Externe, actele din primul exemplar al registrelor de stare civilă, pe măsura completării lor, la Direcția Publică de Evidență a Persoanelor și Stare Civilă a Sectorului 1 al Municipiului București, împreună cu documentele primare pe baza cărora s-a întocmit actul. Al doilea exemplar al actelor din registrele de stare civilă se trimite, în termen de 30 de zile de la data când toate actele au fost completate, la Direcția Generală de Evidență a Persoanelor a Municipiului București.

(3) Actele de stare civilă ale cetățenilor români, întocmite de autoritățile străine, au putere doveditoare în țară numai dacă sunt înscrise sau transcrise în registrele de stare civilă române. Transcrierea certificatelor și a extraselor de stare civilă se efectuează cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale de la locul de domiciliu al solicitantului, cu avizul prealabil al serviciului public comunitar județean de evidență a persoanei. Cetățeanul român este obligat ca, în termen de 6 luni de la întoarcerea în țară sau de la primirea din străinătate a certificatului sau a extrasului de stare civilă, să ceară transcrierea acestor acte la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la primăria unității administrativ-teritoriale în a cărei rază domiciliază.

(4) Înscrierea sau transcrierea în registrele de stare civilă române a certificatelor sau a extraselor de stare civilă eliberate de autoritățile străine, care nu conțin toate rubricile prevăzute de certificatele de stare civilă române, se efectuează pe baza documentului original emis de autoritățile străine și a altor înscrisuri autentice, emise de autoritățile publice competente române sau, după caz, străine, care fac dovada datelor ce trebuie înscrise la rubricile respective, prezentate de solicitant.

(5) Transcrierea certificatelor și a extraselor de stare civilă privind cetățenii români care nu au avut niciodată domiciliul în România se face cu aprobarea primarului sectorului 1 al municipiului București și cu avizul prealabil al șefului Direcției Publice de Evidență a Persoanelor și Stare Civilă a Sectorului 1 al Municipiului București în termen de 60 de zile de la data depunerii cererii de transcriere.

(6) Cetățenii români ale căror acte de stare civilă au fost înregistrate în localități care au aparținut României, iar în prezent se găsesc pe teritoriul altor state, pot solicita întocmirea actelor de stare civilă la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la primăria unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își au domiciliul, pe baza extrasului de pe actul de stare civilă ce se găsește în păstrarea Arhivelor Naționale, cu aplicarea prevederilor art. 10 alin. (3). Transcrierea acestor extrase în registrele de stare civilă se face cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale de la locul de domiciliu al solicitantului și cu avizul prealabil al serviciului public comunitar județean de evidență a persoanelor sau, după caz, al Direcției Generale de Evidență a Persoanelor a Municipiului București.

(7) Este interzisă transcrierea/înscrierea certificatelor sau extraselor de stare civilă emise de autoritățile străine privind căsătoria dintre persoane de același sex ori a parteneriatelor civile încheiate sau contractate în străinătate, fie de cetățeni români, fie de cetățeni străini.

Art. 42. — (1) Registrul național de evidență a persoanelor este actualizat prin mijloace informatice cu date conținute de certificatele sau extrasele de stare civilă eliberate cetățenilor români de autoritățile străine care au fost înscrise/transcrise în registrele de stare civilă române, astfel:

a) în cazul unităților administrativ-teritoriale unde funcționează servicii publice comunitare locale de evidență a persoanelor, primarul dispune serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor actualizarea componentei locale a Registrului național de evidență a persoanelor;

b) în cazul unităților administrativ-teritoriale unde nu funcționează servicii publice comunitare locale de evidență a persoanelor, primarul sau persoana delegată de acesta să îndeplinească atribuțiile de ofițer de stare civilă actualizează Registrul național de evidență a persoanelor;

c) serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor al sectorului 1 al municipiului București actualizează, prin mijloace informatice, Registrul național de evidență a persoanelor cu datele conținute de actele de stare civilă eliberate cetățenilor români de autoritățile străine, înscrise în condițiile prevăzute la art. 40 alin. (2) în registrele de stare civilă române de la misiunile diplomatice sau oficiile consulare de carieră ale României.

(2) Până la asigurarea infrastructurii informatice necesare îndeplinirii obligației prevăzute la alin. (1) lit. b), primarul care a aprobat transcrierea sau persoana delegată de acesta să îndeplinească atribuțiile de ofițer de stare civilă transmite extrase pentru uz oficial de pe certificatele sau extrasele de stare civilă transcrise la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor la care este arondată unitatea administrativ-teritorială pe raza căreia domiciliază titularul actului transcris, în vederea actualizării componentei locale a Registrului național de evidență a persoanelor.

(3) Pe măsura asigurării infrastructurii informatice necesare, serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor efectuează activitățile de actualizare direct în Registrul național de evidență a persoanelor.

CAPITOLUL III

Înscrierea mențiunilor în actele de stare civilă

Art. 43. — În actele de naștere și, atunci când este cazul, în cele de căsătorie sau de deces se înscriu mențiuni cu privire la modificările intervenite în starea civilă a persoanei, în următoarele cazuri:

a) stabilirea filiației prin recunoaștere sau hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă și încuviințarea purtării numelui;

b) contestarea recunoașterii sau tăgăduirea paternității;

c) căsătorie, desfacerea, încetarea sau anularea căsătoriei;

d) adopție, desfacerea, încetarea sau anularea adopției;

e) pierderea sau dobândirea cetățeniei române;

f) schimbarea numelui;

g) deces;

h) rectificare, completare sau anulare a actelor de stare civilă ori a mențiunilor înscrise pe ele;

i) schimbarea sexului, după rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești.

Art. 44. — Modificările intervenite în statutul civil al cetățenilor români aflați în străinătate se înscriu de ofițerul de stare civilă prin mențiune pe marginea actelor de stare civilă, cu aprobarea Inspectoratului Național pentru Evidența Persoanelor.

Art. 45. — Pe măsura asigurării infrastructurii informatice necesare, comunicările privind faptele de stare civilă, precum și cele referitoare la înscrierea mențiunilor în actele de stare civilă se realizează și în sistem informatic.

Art. 46. — Înscrierea mențiunii de stabilire a filiației pe actul de naștere și, după caz, de căsătorie și de deces se face din oficiu sau la cererea celui interesat, pe baza actului de recunoaștere întocmit potrivit legii sau a hotărârii judecătorești definitive și irevocabile. În situația în care, ulterior, prin hotărâre definitivă și irevocabilă s-a încuviințat purtarea numelui de familie al părintelui față de care s-a stabilit filiația, mențiunea se înscrie și pe actele de naștere ale copiilor minori, iar în cazul copiilor majori, numai la cererea acestora.

Art. 47. — Desfacerea, anularea sau constatarea nulității adopției, dispusă prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, se înscrie, prin mențiune, pe actul de naștere inițial și, după caz, pe cel întocmit în urma adopției, pe actul de căsătorie și pe actele de naștere ale copiilor minori ai celui adoptat, iar în cazul copiilor majori, numai la cererea acestora. Mențiunea se înscrie, din oficiu sau la cererea persoanei interesate, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile.

Art. 48. — Încetarea căsătoriei prin decesul sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți, constatarea nulității, anularea sau desfacerea căsătoriei se înscrie prin mențiune pe actul de căsătorie și pe cele de naștere ale foștilor soți. Mențiunea se înscrie, din oficiu, pe baza comunicării primite de la ofițerul de stare civilă care a întocmit actul de deces, a hotărârii judecătorești definitive și irevocabile, a certificatului de divorț transmis de ofițerul de stare civilă sau de notarul public ori la cererea persoanei interesate.

Art. 49. — Mențiunea privitoare la schimbarea numelui se înscrie pe actele de stare civilă ale persoanei în cauză, potrivit legii.

Art. 50. — Mențiunile privind acordarea sau pierderea cetățeniei române se înscriu pe actul de naștere și, dacă este cazul, pe cel de căsătorie, pe baza comunicării transmise de Ministerul Administrației și Internelor.

Art. 51. — La cerere, persoanelor îndreptățite li se pot elibera, potrivit art. 10, certificate de stare civilă cu mențiunile înscrise în actele de stare civilă. Certificatele de stare civilă eliberate anterior se retrag și se anulează.

CAPITOLUL IV

Reconstituirea și întocmirea ulterioară a actelor de stare civilă

Art. 52. — Reconstituirea actelor de stare civilă se poate face, la cerere, dacă:

a) registrele de stare civilă au fost pierdute sau distruse, în totalitate ori în parte;

b) actul de stare civilă a fost întocmit în străinătate și nu poate fi procurat certificatul ori extrasul de pe acest act.

Art. 53. — Întocmirea ulterioară a actelor de stare civilă se poate cere dacă:

a) întocmirea actului de naștere sau de deces a fost omisă ori refuzată, deși au fost depuse actele necesare întocmirii acestuia;

b) întocmirea actului de căsătorie a fost omisă sau refuzată, deși a fost luat consimțământul soților de către ofițerul de stare civilă.

Art. 54. — (1) Cererea de reconstituire sau de întocmire ulterioară a unui act de stare civilă, însoțită de documentele doveditoare, se depune la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale competente să întocmească actul. În situațiile prevăzute la art. 52 lit. b), cererea se depune la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la ofițerul de stare civilă din cadrul primăriei unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază se află domiciliul persoanei interesate. Cererea se soluționează în termen de 30 de zile, cu avizul prealabil al serviciului public comunitar județean de evidență a persoanei, prin dispoziție a primarului, care se comunică solicitantului în termen de 10 zile de la emitere.

(2) Dispoziția prevăzută la alin. (1) poate fi contestată la instanța judecătorească în a cărei rază teritorială își are sediul autoritatea emitentă.

Art. 55. — Dispozițiile art. 52—54 se aplică, în mod corespunzător, persoanelor fără cetățenie, care au domiciliul în România.

Art. 56. — În cazul în care unul dintre exemplarele registrului de stare civilă este pierdut sau distrus, în totalitate ori în parte, acesta se înlocuiește printr-o copie întocmită de pe registrul existent, care se certifică pentru conformitate de către ofițerul de stare civilă.

CAPITOLUL V

Anularea, modificarea, rectificarea sau completarea actelor de stare civilă și a mențiunilor

Art. 57. — (1) Anularea, completarea sau modificarea actelor de stare civilă și a mențiunilor înscrise pe acestea se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

(2) În cazul anulării, completării și modificării actelor de stare civilă, sesizarea instanței judecătorești se face de către persoana interesată, de structurile de stare civilă din cadrul serviciilor publice comunitare locale sau județene de evidență a persoanelor ori de către parchet. Cererea se soluționează de judecătoria în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul acestora, pe baza verificărilor efectuate de serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor și a concluziilor procurorului.

(3) Soluționarea cererilor de anulare, completare și modificare a actelor de stare civilă formulate de cetățenii români

cu domiciliul în străinătate și de străini este de competența Judecătoriei Sectorului 1 al Municipiului București.

(4) Hotărârea judecătorească prevăzută la alin. (1), precum și înregistrarea făcută în temeiul acesteia sunt opozabile oricărei alte persoane, atâta timp cât printr-o nouă hotărâre nu s-a stabilit contrariul.

Art. 58. — (1) Rectificarea actelor de stare civilă și a mențiunilor înscrise pe marginea acestora se face în temeiul dispoziției primarului unității administrativ-teritoriale care are în păstrare actul de stare civilă, din oficiu sau la cererea persoanei interesate, cu avizul prealabil al serviciului public comunitar județean de evidență a persoanei.

(2) Cererile înregistrate la serviciile de stare civilă ale sectoarelor municipiului București se avizează în prealabil de către șeful serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor.

(3) Cererea de rectificare a actelor de stare civilă și a mențiunilor înscrise pe acestea, însoțită de actele doveditoare, se depune la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la primăria unității administrativ-teritoriale care are în păstrare actul de stare civilă ori, după caz, la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la primăria de la locul de domiciliu. Cererea se soluționează în termen de 30 de zile prin emiterea dispoziției prevăzute la alin. (1), care se comunică solicitantului în termen de 10 zile de la data emiterii.

(4) Dispoziția prevăzută la alin. (1), precum și înregistrarea făcută în baza acesteia sunt opozabile oricărei persoane până la proba contrară.

(5) Dispoziția prevăzută la alin. (1) poate fi contestată la instanța judecătorească în a cărei rază teritorială își are sediul autoritatea emitentă, în condițiile legii.

Art. 59. — Anularea, completarea și modificarea unui act de stare civilă sau a unei mențiuni înscrise pe acesta, dispuse prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, precum și rectificarea unui act de stare civilă ori a mențiunilor înscrise pe acesta, aprobate prin dispoziție a primarului, se înscriu numai prin mențiune pe marginea actului de stare civilă corespunzătoare.

CAPITOLUL VI

Conținutul și forma actelor de stare civilă. Păstrarea registrelor de stare civilă

Art. 60. — (1) Conținutul și forma actelor de naștere, de căsătorie și de deces sunt prevăzute în anexele nr. 1A, 1B, 1C, 2A, 2B și 2C*).

(2) Actele de stare civilă vor fi tipărite pe ambele fețe, cu excepția celor pentru misiunile diplomatice și oficiile consulare de carieră ale României, care vor fi tipărite pe o singură față, în registre confecționate din hârtie specială și compactate cu pânză.

(3) Pe actele de stare civilă se va imprima o tentă de culoare, astfel: albastră — pe cele de naștere, roz — pe cele de căsătorie și cenușie — pe cele de deces, având la mijloc stema României.

Art. 61. — (1) Numerotarea actelor se va face pe an calendaristic. Registrele de stare civilă, precum și fiecare an calendaristic se vizează, pentru deschidere și închidere, de către primar.

(2) Primul exemplar al registrelor de stare civilă se păstrează la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau la primăria unității administrativ-teritoriale unde s-a întocmit, iar al doilea exemplar se înaintează consiliului județean sau Consiliului General al Municipiului București, după caz, în termen de 30 de zile de la data când toate filele din registru au fost completate.

(3) Ambele exemplare ale registrelor de stare civilă se trimit Arhivelor Naționale, după trecerea a 100 de ani de la data completării lor.

Art. 62. — Serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor sau primăria unității administrativ-teritoriale care are în păstrare registre de stare civilă este obligată să asigure conservarea și securitatea acestora, cu respectarea legislației arhivistice în vigoare și a normelor interne de evidență și păstrare a arhivelor.

CAPITOLUL VII

Contravenții

Art. 63. — (1) Constituie contravenții la regimul actelor de stare civilă următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, sunt considerate infracțiuni:

a) deținerea fără drept a certificatului de stare civilă aparținând altei persoane;

b) nedeclararea nașterii sau decesului în condițiile și în termenele prevăzute de lege;

c) neasigurarea conservării și securității registrelor și certificatelor de stare civilă, potrivit normelor privind evidența și păstrarea acestora, sau netrimiteră la Arhivele Naționale a registrelor de stare civilă, după trecerea termenului legal de păstrare;

d) necomunicarea la serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor ori, după caz, la primăriile competente, de către ofițerul de stare civilă, a mențiunilor, a copiilor de pe deciziile de admitere a schimbării numelui, neînscrierea mențiunilor pe actele de stare civilă ori netransmiterea celui de-al doilea exemplar al registrelor de stare civilă la consiliul județean sau la Consiliul General al Municipiului București, după caz, în termen de 30 de zile de la data când toate filele au fost completate;

e) neprezentarea certificatelor de stare civilă sau a extraselor eliberate de autoritățile străine ofițerului de stare civilă de la locul de domiciliu, pentru transcriere în registrele de stare civilă române, în termenul prevăzut la art. 41 alin. (2);

f) omiterea declarării, în fața ofițerului de stare civilă, a unor date referitoare la starea civilă a persoanelor sau declararea lor în mod inexact;

g) neverificarea de către ofițerul de stare civilă a realității conținutului declarației și a concordanței acesteia cu actele de identitate, certificatele de stare civilă și celelalte înscrisuri prezentate;

h) comunicarea datelor înscrise în actele de stare civilă în alte condiții decât cele prevăzute la art. 70;

i) neeliberarea de către personalul medico-sanitar competent, în termenele legale de declarare a nașterii și a decesului, a certificatelor medicale constatatoare ale acestor fapte;

j) pierderea sau deteriorarea certificatelor de stare civilă;

k) oficierea de către deservenții cultelor a serviciului religios în cazul căsătoriilor sau în vederea înhumării sau incinerării fără a li se fi prezentat certificatul de căsătorie și, respectiv, documentul prevăzut la art. 38;

l) înregistrarea unui act de stare civilă cu încălcarea competenței teritoriale prevăzute de prezenta lege;

m) efectuarea de răzuiri, ștersături în cuprinsul actelor de stare civilă;

n) netransmiterea comunicărilor cu privire la înregistrarea nașterii cetățenilor români cu domiciliul în România ori a modificărilor intervenite în statutul civil al persoanelor, a actelor de identitate ale persoanelor decedate serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor competente;

o) nerespectarea termenului prevăzut de lege privind sesizarea poliției despre găsirea unui copil;

*) Anexele nr. 1A, 1B, 1C, 2A, 2B și 2C sunt reproduse în facsimil.

p) înhumarea sau incinerarea cadavrului fără prezentarea documentului prevăzut la art. 38;

r) nerespectarea de către ofițerul de stare civilă a dispozițiilor prevăzute la art. 26 și 29.

(2) Contravențiile prevăzute la lit. a)—c) se sancționează cu amendă de la 50 lei la 150 lei, iar cele prevăzute la lit. d)—r), cu amendă de la 100 lei la 200 lei.

Art. 64. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către primari, persoanele împuternicite prin dispoziție a președintelui consiliului județean, respectiv a primarului general al municipiului București, precum și de persoane împuternicite din cadrul serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor și polițiști anume desemnați.

Art. 65. — Dispozițiile cuprinse în acest capitol se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 66. — (1) La întocmirea actului de naștere, precum și a celorlalte acte de stare civilă, numele de familie și prenumele titularului se scriu în limba maternă, folosindu-se alfabetul latin.

(2) Numele sau prenumele formate din două sau mai multe cuvinte se scriu cu cratimă.

Art. 67. — Serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor au obligația de a actualiza permanent, în cadrul Sistemului național informatic de evidență a persoanelor, baza de date a populației.

Art. 68. — Certificatele ori, după caz, hotărârile judecătorești de adopție, despărțenie și deciziile de înfiere și de schimbare a numelui, eliberate potrivit legilor anterioare, extrasele de pe actele de stare civilă ce au fost eliberate de autoritățile militare în baza legii, precum și deciziile emise în baza Decretului nr. 432/1949 pot servi drept temei, la cererea celui îndreptățit, pentru întocmirea actului ori pentru înscrierea mențiunilor pe actele de stare civilă, cu avizul Ministerului Administrației și Internelor.

Art. 69. — (1) La cererea scrisă a Inspectoratului Național pentru Evidența Persoanelor, a serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, a instanțelor judecătorești, a parchetelor sau a poliției, se pot transmite extrase pentru uz oficial, însoțite de copii ale înscrisurilor care au stat la baza întocmirii actelor de stare civilă, iar pentru motive temeinice, la cererea serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor, a oficiilor de stare civilă din cadrul primăriilor unităților administrativ-teritoriale unde nu funcționează serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor, a unităților din sistemul de ordine și siguranță publică din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, a instituțiilor responsabile cu asistența socială și protecția drepturilor copilului, precum și a notarilor publici, se eliberează gratuit extrase pentru uz oficial de pe actele de stare civilă aflate în arhiva proprie.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul solicitărilor adresate direcțiilor județene și a municipiului București ale Arhivelor Naționale, pentru actele aflate în păstrarea acestora, cu respectarea dispozițiilor art. 10 alin. (3).

Art. 70. — Comunicarea datelor înscrise în actele de stare civilă se poate face, în cazuri temeinic justificate, la cererea autorităților publice, altele decât cele cu atribuții legale în materie, cu aprobarea primarului unității administrativ-teritoriale care are în păstrare actul.

Art. 71. — Ministerul Sănătății, cu avizul Ministerului Administrației și Internelor, va stabili, potrivit legii, conținutul și forma certificatelor medicale de constatare a nașterii, a decesului, precum și a celor privind starea sănătății viitorilor soți și va asigura tipărirea acestora.

Art. 72. — (1) Serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor și ofițerii de stare civilă din cadrul primăriilor întocmesc buletine statistice de naștere, de căsătorie, de divorț și de deces, iar instanța de tutelă, buletine statistice de divorț.

(2) Institutul Național de Statistică, cu avizul Ministerului Administrației și Internelor și al Ministerului Sănătății, stabilește conținutul și forma buletinelor statistice de naștere, de căsătorie și de deces, iar cu avizul Ministerului Justiției, ale buletinelor statistice de divorț; asigură tipărirea lor și emite norme referitoare la modul de completare și transmitere a acestora.

Art. 73. — (1) Ministerul Administrației și Internelor îndrumă și controlează, în condițiile legii, activitatea serviciilor publice comunitare locale de evidență a persoanelor, în domeniul stării civile.

(2) Președinții consiliilor județene și primarul general al municipiului București, prin serviciile publice comunitare județene de evidență a persoanelor, respectiv prin Direcția Generală de Evidență a Persoanelor a Municipiului București, organizează îndrumarea și controlul metodologic al activității de stare civilă desfășurate de serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor de pe raza județului, respectiv a municipiului București și iau măsuri privind conservarea și securitatea documentelor de stare civilă.

Art. 74. — (1) Ministerul Administrației și Internelor asigură cerneala specială pentru completarea actelor de stare civilă, confecționarea registrelor și a certificatelor de stare civilă și distribuirea, contra cost, a acestora serviciilor publice comunitare județene de evidență a persoanelor și a municipiului București, precum și Ministerului Afacerilor Externe. Celelalte imprimare auxiliare vor fi tipărite prin grija consiliilor județene și a Consiliului General al Municipiului București.

(2) Serviciile publice comunitare județene de evidență a persoanelor, respectiv Direcția Generală de Evidență a Persoanelor a Municipiului București asigură distribuirea, contra cost, către serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor de pe raza județului, respectiv a municipiului București a registrelor și a certificatelor de stare civilă, a cernelii speciale și a formularelor auxiliare.

Art. 75. — Dispozițiile prezentei legi, referitoare la întocmirea actelor de stare civilă, eliberarea certificatelor, înscrierea și comunicarea mențiunilor, în raporturile cu alte state, sunt aplicabile în măsura în care nu se prevede altfel prin acorduri, tratate și convenții la care România este parte.

Art. 76. — Anexele nr. 1A, 1B, 1C, 2A, 2B și 2C fac parte integrantă din prezenta lege.

Art. 77. — (1) Prezenta lege intră în vigoare după 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Decretul nr. 278/1960 cu privire la actele de stare civilă, H.C.M. nr. 1.090/1960 privind aprobarea modelelor registrelor de stare civilă, H.C.M. nr. 2.290/1969 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul actelor de stare civilă, modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 616/1993, precum și orice alte dispoziții contrare.

COMUNEI
ORAȘULUI
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI _____

ACT DE NAȘTERE Nr.

din: anul....., luna....., ziua

MENȚIUNI:

CODUL NUMERIC PERSONAL

S	A	A	L	L	Z	Z	N	N	N	N	N	N	N	N	C				

DATE PRIVIND COPILUL:

Numele de familie			
Prenumele			
Data nașterii:	anul	luna	ziua
Locul nașterii:	Comuna, orașul, municipiul		județul
Sexul	cetățenia	naționalitatea	

DATE PRIVIND PĂRINȚII		TATA			MAMA		
Numele de familie							
Prenumele							
Data nașterii:		anul	luna	ziua	anul	luna	ziua
Locul nașterii	comuna						
	orașul						
	municipiul						
	județul						
Cetățenia							
Naționalitatea							
Domiciliul	comuna, orașul,						
	municipiul, strada,						
	numărul						
	județul						

Declarantul în calitate de, domiciliat în (comuna, orașul, municipiul) stradanr.....județul a prezentat certificatul medical constatator al nașterii nr.....eliberat de din care rezultă că s-a născut un copil

Semnături:

.....

Ofițer de stare civilă

Declarant

L.S.

CERTIFICATE ELIBERATE:

AMBASADA ROMÂNIEI LA _____
CONSULATUL _____

ACT DE NAȘTERE Nr.

din: anul....., luna....., ziua

MENȚIUNI:

CODUL NUMERIC PERSONAL

S	A	A	L	L	Z	Z	N	N	N	N	N	N	N	N	N	N	N	N	N	C

DATE PRIVIND COPILUL:

Numele de familie			
Prenumele			
Data nașterii:	anul	luna	ziua
Locul nașterii:	Localitatea	Țara	
Sexul	cetățenia	naționalitatea	

DATE PRIVIND PĂRINȚII		TATA			MAMA		
Numele de familie							
Prenumele							
Data nașterii:		anul	luna	ziua	anul	luna	ziua
Locul nașterii	Localitatea						
	Judetul Țara						
Cetățenia							
Naționalitatea							
Domiciliul	Localitatea, strada, numărul						
	Judetul Țara						

Declarantulîn calitate de , domiciliat în (localitatea)
stradanr..... a prezentat certificatul medical constatator al nașterii nr.....eliberat de
.....din care rezultă că s-a născut un copil

Semnături:

.....

Ofițer de stare civilă

Declarant

L.S.

CERTIFICATE ELIBERATE:

COMUNEI
ORAȘULUI
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI _____

ACT DE DECES Nr.....

din: anul, luna, ziua

MENȚIUNI:

CODUL NUMERIC PERSONAL

S	A	A	L	L	Z	Z	N	N	N	N	N	N	N	C					

DATE PRIVIND DECEDATUL:

Numele de familie			
Prenumele			
Data nașterii:	Anul	Luna	Ziua
Locul nașterii:	Comuna, orașul, municipiul		Județul
Sexul	Cetățenia	Naționalitatea	
Domiciliul	Comuna, orașul, municipiul, strada, numărul		Județul
Data și locul decesului	Anul	Luna	Ziua
	comuna orașul municipiul	Județul	
DATE PRIVIND PĂRINȚII	TATA	MAMA	
Numele de familie			
Prenumele			

Declarant, în calitate de, domiciliat în (comuna, orașul, municipiul) strada nr....., județul a prezentat certificatul medical constatator al decesului nr....., eliberat de cauza decesului fiind

Semnături:

.....

Ofițer de stare civilă

Declarant

L.S.

.....

CERTIFICATE ELIBERATE:

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. III din Legea nr. 201/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă și prevederile art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 61/2012, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 119/1996 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actelor modificatoare:

— art. III din Legea nr. 201/2009:

„**Art. III.** — Asigurarea suportului tehnic necesar actualizării, prin mijloace informatice, a Registrului național de evidență a persoanelor cu datele conținute de certificatele sau extrasele de stare civilă eliberate cetățenilor români de autoritățile străine care au fost înscrise/transcrise în registrele de stare civilă

române se realizează eșalonat, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, după cum urmează:

a) la nivelul serviciilor publice comunitare locale de evidență a persoanelor, în termen de 2 ani;

b) la nivelul primăriilor din unitățile administrativ-teritoriale în care nu funcționează servicii publice comunitare locale de evidență a persoanelor, în termen de 3 ani.”;

— art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2011:

„**Art. II.** — Odată cu asigurarea suportului tehnic necesar informatizării activității de stare civilă vor fi furnizate servicii electronice privind informații și documente cetățenilor ale căror acte și fapte de stare civilă au fost înregistrate în România.

.....
Art. IV. — Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5⁹⁴⁸³⁶⁸1597020¹